

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Martiny Radkové, Ph.D., a soudců Mgr. Michala Rendy a Mgr. Barbory Berkové, ve věci žalobkyně **L. Z.**, bytem F. nad O., Š. 890, zastoupené Mgr. Tomášem Fabíkem, advokátem se sídlem Brno, Chládkova 2024/28, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. obce K.-B.**, se sídlem Křelov-Břuchotín, Marie Majerové 25 a **II. Mgr. Ing. R. O.**, bytem K.-B., K. 244/8, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2015, č. j. KUOK 73691/2015, ve věci dodatečného povolení stavby,**

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A. Vymezení věci

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jimž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 24. 2. 2015, č. j. SMOI/OPS/42/4256/2013/Su.

Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně postupem dle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen „s. ř.“) ve spojení s § 90 písm. a), b) a § 129 odst. 3 písm. a) zák. č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) zamítl žádost žalobkyně (stavebníka) ze dne 21. 10. 2013 o dodatečné povolení změny dokončené stavby (přístavby a nástavby) zahradního domku č. ev. X na pozemcích p. č. X a X, vše v k. ú. K. s odůvodněním, že žalobkyně provedla změnu dokončené stavby zahradního domku (přístavbu dvoupodlažní dřevostavby vzájemně propojené se stávajícím zahradním domkem a nástavby obvodového nosného zdiva severozápadní, jihovýchodní a jihozápadní stěny) bez jakéhokoliv rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu za situace, kdy jedinými rozhodnutími stavebního úřadu ohledně předmětné stavby bylo kolaudační rozhodnutí stavby zahradního domku se sedlovou střechou ze dne 27. 7. 2000 a kolaudační rozhodnutí přístavby zádveří ze dne 29. 11. 2011 s tím, že provedený stavební záměr je v rozporu s územně plánovací dokumentací, přičemž správní orgán I. stupně vycházel z obecně závazné vyhlášky č. 1/2006 obce K.-B., kterou byla vyhlášena závazná část územního plánu obce K.-B. ze dne 16. 3. 2006 (dále též jen „ÚP K.-B.“). Správní orgán I. stupně na základě zjištění učiněných v průběhu řízení, předložené projektové dokumentace k dodatečnému povolení stavby učinil nesporným, že provedením nepovolené nástavby 2. NP a přístavby došlo k půdorysnému rozšíření stávajícího zahradního domku s tím, že nově zastavěná plocha stavby činí 71 m² a k navýšení celkového obestavěného prostoru stavby, který činí cca 400 m² (dále jen též „předmětná stavba“), stavba na po dokončení změny nepravidelný půdorysný tvar a tedy nesplňuje kritéria zahrádkářské chatky závazně vymezené ÚP K.-B., když překračuje parametry maximálně zastavěné plochy o 31 m² a obestavěného prostoru o 200 m³, když u předmětné stavby nelze ani uvažovat, že by splňovala kritérium zahradního účelového objektu (svým objemem nesouhlasí s charakterem drobné stavby, obsahuje místnosti a neslouží výhradně jen pro uchování nářadí a prostředků nezbytných k údržbě zahrady a zahradních výpěstků, případně pouze k chovu drobného zvířectva) s tím, že v projektové dokumentaci se uvádí, že stavba není typickým rekreačním objektem sloužícím k individuální rekreaci, ale slouží k přechodnému azylu týraných psů, čili něco jako psí útulek a takovéto využití dle správního orgánu I. stupně nelze označit za chov drobných hospodářských zvířat a umístění takového objektu není v dané lokalitě přípustné. Dle správního orgánu I. stupně nesplňovala stavba též podmínky pro budování jiných větších objektů individuální rekreace, když umístěním objektu uprostřed pozemku je zcela popřen princip umístování objektů bydlení podél

veřejného prostranství, tedy splnění podmínky jednotného pojetí uličního parteru, když pozemek, na kterém je stavba umístěna nesplňuje požadavky § 20 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb. a i z hlediska formy stavby pro bydlení není splněna podmínka § 22 odst. 2 téže vyhlášky.

K odvolání žalobkyně žalovaný napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil s odůvodněním, že důkazní břemeno dle § 129 odst. 3 stavebního zákona leží na stavebníkovi a žalobkyně neprokázala soulad předmětné stavby s ÚP K.-B.. Dle žalovaného správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a své úvahy v napadeném rozhodnutí dostatečně rozvedl. Rozpor stavby s územně plánovací dokumentací sám o sobě znemožňuje stavbu dodatečně povolit a je důvodem pro postup dle § 51 odst. 3 s. ř., přičemž správní orgán I. stupně takto postupoval. K námitkám žalobkyně uvedeným v odvolání žalovaný nepřihlédl, kdy je považoval za obecné, z nichž není naprosto zřejmé, z čeho žalobkyně soudí, že správní orgán I. stupně vycházel při rozhodování z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, která konkrétní skutková zjištění nemají oporu v provedeném dokazování, čímž správní orgán I. stupně pochybil při hodnocení důkazů, se kterými okolnostmi významnými pro rozhodnutí se nevypořádal a v čem žalobkyně spatřovala nesprávné posouzení věci i po stránce právní. Žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně měl dostatek podkladů, z nichž zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

B. Žalobní body

Žalobkyně v žalobě vznesla tyto relevantní námitky:

- 1) V průběhu řízení byla z provedených důkazů učiněna nesprávná skutková zjištění, správní orgán věc nesprávně právně posoudil, správní orgán I. stupně vycházel při svém rozhodování z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, jeho zjištění nemají oporu v provedeném dokazování, pochybil při hodnocení důkazů a nevypořádal se s okolnostmi významnými pro rozhodnutí a věc nesprávně právně posoudil.
- 2) Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou důsledkem naprostého formalismu správního orgánu a v rozporu se zásadami správního řízení, zejména zásadami uvedenými v § 2 odst. 3 a 4 s. ř.
- 3) Správní orgány naprosto nedostatečně zhodnotily význam uvedené stavby a otázku veřejného zájmu ve vztahu k účelu předmětného objektu, který je využíván jako azylový dům pro psy sloužící k ochraně bezprizorních psů, pro které stát není schopen zajistit adekvátní prostory v předmětné lokalitě.
- 4) Správní orgány se dopustily rozporu ve svém hmotněprávním uvažování, když naprosto neodůvodnily, proč není přípustné využití objektu v dané lokalitě pro účel přechodného azylu týraných psů, když chybí jakýkoliv odkaz na právní normu či její ustálený výklad, přičemž správní orgán si protiřečí, když výslovně připouští, že se skutečně jedná o azylové zařízení (tedy z podstaty věci slouží jakési ochraně „potřebných“), tedy připouští, že azylový útulek pro psy je nepochybně stavbou, která je ve veřejném zájmu, následně ale tuto skutečnost

odmítá správně vyhodnotit jako objekt sloužící veřejnému zájmu. Rozhodnutí správního orgánu je tak nepřezkoumatelné.

- 5) Žalobkyni nebylo umožněno uplatňovat její práva a oprávněné zájmy, což správní orgán svým zcela rigidním přístupem k věci, bez ohledu na účel psího útulku, žalobkyni znemožnil, přičemž správní orgány neuvedly žádnou skutečnost, která by převážila nad užitečností objektu, ze které by šlo vyvozovat její nějaké jednoznačné negativní působení a napadené rozhodnutí je tak rozporné s § 51 odst. 3 s. ř.

C. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, přičemž zrekapituloval řízení předcházející vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, své rozhodnutí považoval za zákonné a správné, dále zopakoval své závěry v něm uvedené ve vztahu k § 129 odst. 3 stavebního zákona a § 51 odst. 3 s. ř. Žalobní námitky žalobkyně považoval za obecné, z nichž není naprosto zřejmé, z čeho žalobkyně soudí, že správní orgán vycházel při rozhodování z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, která konkrétní skutková zjištění nemají oporu v provedeném dokazování, čím správní orgán pochybil při hodnocení důkazů, se kterými okolnostmi významnými pro rozhodnutí se nevypořádal a v čem žalobkyně spatřovala nesprávné posouzení věci i po stránce právní.

Osoba zúčastněná na řízení I. se ve věci nevyjádřila.

Osoba zúčastněná na řízení II. ve vyjádření navrhla vyhovění žalobě v plném rozsahu.

D. Obsah správního spisu a provedených důkazů

Žádostí o dodatečné stavební povolení ze dne 21. 10. 2013 požádala žalobkyně o dodatečné povolení předmětné stavby dle připojené projektové dokumentace. Z projektové dokumentace se podává, že byla zpracována pro p. č. X v k. ú. K., a to v rozsahu přístavby severovýchodním směrem technologií lehké dřevostavby (na pozemku p. č. X v k. ú. K.) o rozměrech 5,14 x 5,82 m bez změny účelu stávajícího objektu a přístavby včetně všech souvisejících prací. Správní orgán I. stupně oznámením ze dne 6. 11. 2013 oznámil zahájení řízení o dodatečné povolení předmětné stavby s tím, že v oznámení výslovně uvedl, že stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací a nelze tak žádosti vyhovět a správní orgán nebude provádět v řízení dokazování a rozhodne o žádosti postupem dle § 51 odst. 3 s. ř.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 9. 12. 2013, č. j. SMOI/OPS/42/4256/2013/Su byla žádost žalobkyně zamítnuta. K odvolání žalobkyně žalovaný svým rozhodnutím ze dne 20. 5. 2014 č. j. KUOK 47137/2014 rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení

z důvodu nepřezkoumatelnosti. Řízení bylo následně přerušeno do 20. 10. 2014 z důvodu žádosti žalobkyně o změnu ÚP K.-B. s tím, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 7. 1. 2015 bylo v řízení pokračováno a současně žalobkyni a všem ostatním účastníkům řízení bylo oznámeno shromáždění všech potřebných podkladů pro vydání rozhodnutí a byla jim stanovena lhůta k vyjádření a k nahlédnutí do spisu.

Následně bylo vydáno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 24. 2. 2015, č. j. SMOI/OPS/42/4256/2013/Su. V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobkyně obecně uvedla, že správní orgán věc nesprávně právně posoudil, vycházel při svém rozhodování z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, jeho skutková zjištění nemají oporu v provedeném dokazování, pochybil při hodnocení důkazů a nevypořádal se s okolnostmi významnými pro rozhodnutí a věc nesprávně právně posoudil. Obec K.-B. zamítla návrh přístavby skladových prostor na pozemku p. č. X v k. ú. K. dle výkresové dokumentace Ing. arch. J. Š.

Z obecně závazné vyhlášky obce K.-B. č. X krajský soud zjistil, že uvedenou obecně závaznou vyhláškou byl vyhlášena závazná část územního plánu uvedené obce, kterým mj. byla vymezena zastavitelná území pro funkci zahrádkové lokality, které mají sloužit pro individuální obhospodařování vymezených a intenzivně osazených pozemků, zejména zahrad, v samostatných lokalitách s tím, že na plochách zahrádek jsou povolena mj. zahrádkářské chaty (jednoduché stavby do max. výměry zastavěné plochy 40m² přízemní s využitelným podkrovím, s možností podsklepení a obestavěným prostorem části stavby nad upraveným terénem do 200 m³), zahradní účelové objekty (stavby pro uschování náradí a prostředků nezbytných k údržbě zahrady a zahradních výpěstků, případně chovu drobného zvířectva, které odpovídají objemu drobné stavby a mohou být na pozemku umístěny jako hlavní stavba, přičemž úkrytem pro náradí je stavba se zastavěnou plochou max. 4m², výškou objektu max. 3m od rostlého terénu po nejvyšší bod stavby, s možností podsklepení) a drobné stavby, studny, přičemž jiné (větší) objekty individuální rekreace je možné budovat jen ve formě odpovídající stavbám pro trvalé bydlení v urbanizovaném území. Současně je povolen chov drobných hospodářských zvířat při splnění hygienických podmínek vůči okolní zástavbě. Podle ÚP K.-B. nepřípustnými stavbami jsou stavby neuvedené ve výčtu obsaženém v ÚP K.-B. a nemohou být vyhodnoceny ani jako příbuzné s přípustnými či podmíněně přípustnými.

E. Relevantní právní úprava

Podle § 51 odst. 3 s. ř. je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

Podle § 90 stavebního zákona (ve znění účinném do 11. 8. 2015) územním řízením stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu

- a) s vydanou územně plánovací dokumentací,
- b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území,
- c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území,
- d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu,
- e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Podle § 129 odst. 2 věta osmá stavebního zákona řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné.

Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona (ve znění účinném do 11. 8. 2015) stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.

Podle § 129 odst. 3 věta první stavebního zákona (ve znění účinném do 11. 8. 2015) stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že

- a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,
- b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,
- c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

F. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Krajský soud se nezabýval námitkami žalobkyně uvedenými v bodě 1) části B. tohoto odůvodnění, neboť zde uvedené námitky jsou natolik obecné, že znemožňují krajskému soudu jejich náležitý přezkum.

Dříve než se krajský soud vypořádá se zbylými námitkami žalobkyně, považuje za nezbytné uvést následující.

Územní plán je základním koncepčním nástrojem územního plánování obce, který slouží k usměrňování rozvoje území obce a ochraně jeho hodnot, a tím i k naplňování cílů a úkolů územního plánování. Územní plán zohledňuje a upřesňuje cíle, úkoly a záměry územního plánování rámcově vymezené v politice územního rozvoje a zásadách územního rozvoje. Územní plán je územně plánovací dokumentací nižšího stupně než zásady územního rozvoje a je vydáván zastupitelstvem obce ve formě opatření obecné povahy, a to v samostatné působnosti obce. Územně plánovací dokumentace veřejný zájem na tom kterém území konkretizuje a tudíž platný územní plán představuje veřejný zájem. Ostatně Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 – 73 (publ. pod č. 1462/2008 Sb. NSS) uzavřel, že *v územním plánování „jde o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nesčíslně podoba ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování.“* Uvedené závěry pak jsou akceptovatelné i pro projednávanou věc. Při posuzování veřejného zájmu v případě, kdy stavebník podá žádost o dodatečné povolení stavby, je nutné vycházet z právního stavu, který tu je v době rozhodování o tomto dodatečném povolení.

Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o dodatečném povolení stavby nemůže sloužit k posouzení veřejného zájmu na úpravě poměrů v území a k posouzení rovnováhy mezi veřejným zájmem na této regulaci a právy stěžovatele, neboť pro takové posouzení slouží řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části podle § 101a a násl. s. ř. s. a z obsahu správního spisu či tvrzení žalobkyně se nepodává, že by takové řízení v zákonných lhůtách zahájila.

Současně ze správního spisu a z ÚP obce K.-B. je prokázáno, že předmětná stavba je v rozporu s pravidly a limity stanovenými v ÚP obce K.-B., když nesplňuje parametry pro povolené stavby na daném území. Rozporem provedené stavby s ÚP obce K. – B. se správní orgány řádně zabývaly, když podrobně (zejména správní orgán I. stupně) rozvedly, proč jsou toho názoru, že je předmětná stavba v rozporu s opatřením obecné povahy a není ji možné dodatečně povolit. Krajský soud pro stručnost na tyto závěry zcela odkazuje, když tyto odpovídají obsahu správního spisu, zjištění z projektové dokumentace a ÚP obce K. – B.

Veden výše uvedenými závěry neshledal krajský soud ostatní žalobní námitky žalobkyně důvodnými.

Nejprve se krajský soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námítky, tedy z úřední povinnosti. Vlastní přezkum rozhodnutí správního orgánu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje

kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

V posuzované věci žalobkyně dovozuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného z toho, že žalovaný (jakož i správní orgán I. stupně) neodůvodnil, proč není přípustné využití objektu v dané lokalitě pro účel přechodného azylu týraných psů, přičemž si protiřečí, když výslovně připouští, že se skutečně jedná o azylové zařízení, tedy stavbou, která je ve veřejném zájmu, následně ale tuto skutečnost odmítá správně vyhodnotit jako objekt sloužící veřejnému zájmu. Ve vztahu k takto vznesené námitce však nelze odhlédnout od toho, že správní orgány v posuzované věci založily své rozhodnutí na závěru, že předmětná stavba byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem a současně je v rozporu s ÚP obce K.-B., což samo o sobě znemožňuje dodatečné povolení stavby, aniž by bylo třeba se dále zabývat zbylými podmínkami pro dodatečné povolení stavby. Své závěry řádně a srozumitelně ve svých rozhodnutích zdůvodnily, přičemž tyto závěry nejsou v rozporu s obsahem správního spisu a ÚP obce K.-B.. Krajský soud současně neshledal vnitřní rozpornost v rozhodnutích správních orgánů, když správní orgány nejprve obecně posuzovaly soulad předmětné stavby s limity stanovenými v ÚP obce K.-B. a již zde shledaly, že předmětná stavba tyto limity výrazně překračuje a současně nesplňuje podmínky pro umístění stavby jiného (většího) objektu individuální rekreace s tím, že dle projektové dokumentace se má jednat o azylové zařízení pro opuštěné psy a takové zařízení nelze ani považovat za chov drobného hospodářského zvířectva (jakožto činnost dle ÚP obce K.-B. v dané lokalitě povolenou), s čímž krajský soud souhlasí, neboť psi útulek za chov drobného domácího zvířectva již z jeho povahy považovat nelze. Skutečnost, že nepovolená stavba má sloužit (a slouží) veřejně prospěšnému účelu pak sama o sobě nemůže mít vlivu na to, zda je taková stavba souladná či nikoliv s územním plánem. Veřejná prospěšnost nepovolené stavby pak nemůže být nadřazena limitům a pravidlům uvedeným v územně plánovací dokumentaci, která představuje veřejný zájem na řešení územního rozvoje daného území. Za situace, kdy správní orgány dospěly k závěru, že předmětná stavba již svým rozměrovým a prostorovým uspořádáním nevyhovuje limitům stanoveným v ÚP obce K.-B., dospěly k závěru, že uvedená stavba je v rozporu s veřejným zájmem představovaným platným územním plánem. Nepřípustnost azylového zařízení pro týrané psy pak vyplývá z pravidel stanovených územním plánem pro danou lokalitu, což správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly.

Žalobkyně dále namítala, že došlo k porušení zásad správního řízení, zejména zásad uvedených v § 2 odst. 3 a 4 s. ř. V postupu správních orgánů však krajský soud porušení zásad uvedených v § 2 odst. 3 a 4 s. ř. neshledává, a to právě z toho důvodu, že pro rozhodnutí věci byl podstatný rozpor s územně plánovací dokumentací, tzn. rozpor s veřejným zájmem, pro který dodatečné povolení stavby nepřicházelo v úvahu. Pokud se žalobkyně dovolávala šetření práv nabytých v dobré víře, není z jí vznesené námitky zřejmé, o jaká práva nabytá v dobré víře se má jednat v situaci, kdy žalobkyně chce dodatečně povolit stavbu provedenou bez příslušného rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem v době platnosti ÚP obce K.-B. a tedy v situaci, kdy si musela

být žalobkyně vědoma toho, že jí provedená stavba pravidlům a limitům stanoveným v platném územním plánu nevyhovuje. Jak plyne ze správního spisu, bylo řízení o dodatečném povolení stavby přerušeno k návrhu žalobkyně, neboť tato avizovala stavebnímu úřadu podání návrhu na změnu ÚP obce K.-B., z obsahu správního spisu se nepodává, že by takový návrh byl žalobkyní podán a že by byl ÚP obce K.-B. v části týkající se dané lokality změněn. Je tak na místě vycházet z toho, že pravidla platného územního plánu představují zájem obce K.-B. na harmonickém využití jejího území.

Žalobkyně rovněž namítala, že ani jeden správní orgán naprosto nedostatečně zhodnotil význam uvedené stavby a otázku veřejného zájmu ve vztahu k účelu předmětného objektu, který je využíván jako azylový dům pro psy sloužící k ochraně bezprizorních psů, pro které stát není schopen zajistit adekvátní prostory v předmětné lokalitě. Jak již výše krajský soud uvedl, veřejná prospěšnost nepovolené stavby (veřejně prospěšný účel jejího využití) nemůže být nadřazena limitům a pravidlům uvedeným v územně plánovací dokumentaci, která představuje veřejný zájem na řešení územního rozvoje daného území. V situaci, kdy správní orgány správně uzavřely, že předmětná stavba nesplňuje jednu z kumulativních podmínek pro její dodatečné povolení (§ 129 odst. 3 stavebního zákona), a to již první podmínku uvedenou v § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona (provedení stavby v rozporu s územním plánem) není třeba se dále zabývat tím, k jakému účelu tato stavba má sloužit či slouží, neboť ji nelze (bez změny územního plánu) dodatečně povolit.

Žalobkyně též namítala, že jí nebylo umožněno uplatňovat její práva a oprávněné zájmy, což ji správní orgán svým zcela rigidním přístupem k věci znemožnil, přičemž správní orgány neuvedly žádnou skutečnost, která by převážila nad užitečností objektu, ze které by šlo vyvozovat její nějaké jednoznačné negativní působení a napadené rozhodnutí je tak rozporné s § 51 odst. 3 s. ř. Z obsahu správního spisu se podává, že žalobkyně byla správním orgánem I. stupně před vydáním v pořadí prvního rozhodnutí o zamítnutí její žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby upozorněna na skutečnost, že stavba je v rozporu s ÚP obce K.-B. a jako taková nemůže být tedy dodatečně povolena. Uvedené závěry správní orgán učinil již z žalobkyní předložené projektové dokumentace stavby, ze které se podává, že stavba limity stanovené platným územním plánem překračuje. Žalobkyně, evidentně si této skutečnosti vědoma, avizovala správnímu orgánu podání žádosti o změnu územního plánu, což však neučinila. K její žádosti bylo správní řízení přerušeno (byť až po zásahu žalovaného při rozhodování o odvolání žalobkyně proti v pořadí prvnímu zamítavému rozhodnutí o dodatečném povolení stavby) a žalobkyni byla stanovena lhůta pro podání žádosti o změnu územního plánu, která však marně uplynula. Jiné důkazy k prokázání splnění kumulativních podmínek stanovených v § 129 odst. 3 stavebního zákona pro dodatečné povolení stavby žalobkyně neoznačila. Za této situace pak byla správním orgánem I. stupně správně zjištěna skutečnost znemožňující vyhovět žádosti žalobkyně o dodatečné povolení stavby (rozpor s limity stanovenými v platném územním plánem) a bylo nadbytečné provádět další dokazování a správní orgán I. stupně tak nepochybil, pokud o žádosti rozhodl postupem dle § 51 odst. 3 s. ř. Ani v odvolacím řízení žalobkyně neoznačila důkazy,

kteřé by prokazovaly, že předmětná stavba vyhovuje limitům stanoveným v platném územním plánu a nebylo tudíž nutné jakkoliv doplňovat dokazování v rámci odvolacího řízení vedeném před žalovaným. Z obsahu spisu se tak nepodává, že by žalobkyni bylo v průběhu správního řízení jakkoliv znemožněno uplatňovat její práva a oprávněné zájmy. Naopak z obsahu správního spisu vyplývá, že k jejímu odvolání bylo v pořadí první rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby žalovaným zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu projednání pro vady řízení a je tak evidentní, že žalobkyni bylo dostatečně umožněno její práva ve správním řízení uplatňovat.

Závěr

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani vady řízení, které jeho vydání předcházelo, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

G. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu v tomto soudním řízení nevznikly žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

O náhradě nákladů řízení osob na řízení zúčastněných bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 5 s. ř. s., když podle obsahu spisu těmto v řízení žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 7. března 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu